

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **BMKco. s.r.o.**, IČO: 262 66 920
sídlem Kvítkovická 1533, Napajedla
zastoupený advokátkou Mgr. Markétou Vojtáškovou
sídlem Kvítková 124, Zlín

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2018, sp. zn.
26266920/7771/NK0009/640501, čj. 10013-2/2018-900000-317,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Celní úřad pro Zlínský kraj (dále jen „celní úřad“) zahájil u žalobce v březnu roku 2017 kontrolu po propuštění zboží (jednalo se o šrouby, matice, podložky), při níž zjistil, že u šesti rozhodnutí v celním řízení, konkrétně MRN 13CZ640000187E3BS2 ze dne 25. 3. 2013, MRN 13CZ6400001H022566 ze dne 16. 4. 2013, MRN 13CZ6400001D05HSP2 ze dne 18. 6. 2013, MRN 13CZ6400001HH2X9B1 ze dne 3. 7. 2013, MRN 13CZ64000019GWQ1T8 ze dne 23. 12. 2013, MRN 14CZ6400001K2LR2S5 ze dne 19. 3. 2014, byla uvedena nesprávná informace týkající se původu zboží [Tchaj-wan namísto Čínské lidové republiky (dále také „Čína“)]. Na tomto základě žalobci doměřil šesti dodatečnými platebními výměry ze dne 5. 12. 2017, (č. j. 66470/2017-640000-51, č.j. 66485/2017-640000-51, č.j. 66491/2017-640000-51, č.j. 66494/2017-640000-51, č.j. 66497/2017-640000-51, č.j. 66499/2017-640000-51), clo v celkové výši 4 447 026 Kč.
2. Žalobce proti každému dodatečnému platebnímu výměru podal odvolání a v nynějším řízení se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo o těchto odvoláních souhrnně rozhodnuto. Žalovaný dodatečné platební výměry změnil tak, že do výrokové části doplnil odkaz na ustanovení § 265 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, v rozhodném znění (dále jen „celní zákon“). V ostatním je ponechal beze změny, jelikož se po věcné stránce ztotožnil se závěrem celního úřadu.

II. Shrnutí žaloby

3. Dle žalobce postupoval žalovaný v celém řízení zcela mechanicky, aby vyhověl pokynu Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“). Především nesprávně vyložil prováděcí nařízení Komise (EU) 2016/278 ze dne 26. 2. 2016 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (dále jen „prováděcí nařízení č. 2016/278“) a s ohledem na to nesprávně aplikoval zrušené nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. 1. 2006 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „nařízení č. 91/2009“). Žalovaný použil rozšiřující výklad, který je v rozporu se zásadou legality. Ke zrušení nařízení č. 91/2009 došlo z důvodu jeho nezákonnosti. I ze zprávy WTO vyplývá, že předmětný předpis byl v rozporu s mezinárodními dohodami a předpisy WTO.
4. Ze znění čl. 1 prováděcího nařízení č. 2016/278 lze vyvodit, že je zrušeno nejen antidumpingové clo, ale zastavují se i řízení týkající se jeho vyměření. Rozhodně nelze vyvodit, že bych jej bylo možno nadále aplikovat i na dovozy, které již byly realizovány, avšak antidumpingové clo doposud vyměřeno nebylo. Takový výklad je v souladu se zásadou *in dubio pro mitius*.
5. S ohledem na skutečnost, že se jedná o dovozy více než 3 roky staré, lze dospět k závěru, že doměřené antidumpingové clo nemá vyrovnávací a ochranný charakter, ale jedná se toliko o sankci. V takovém případě by bylo třeba aplikovat pozdější právní úpravu, je-li pro pachatele příznivější.
6. Žalovaný dospěl k nesprávnému právnímu závěru také ohledně délky prekluzivní lhůty. Pro aplikaci ustanovení § 265 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, v rozhodném znění (dále jen „celní zákon“), je nutné provést přezkoumatelnou úvahu o tom, jakým konkrétním jednáním které konkrétní osoby došlo k naplnění konkrétního trestného činu. Nelze se spokojit s pouze obecnými úvahami. Navíc se musí jednat o čin, který je trestným činem,

nikoliv správním deliktem. Úvahy žalovaného jsou s ohledem na trestní právo nesrozumitelné a jsou pouhou spekulací, když se neopírají o žádné skutečnosti a zjištění nacházející se ve správním spise. Ze spisu nevyplývají skutečnosti nasvědčující splnění podmínky úmyslného zavinění. Jedním ze znaků trestného činu podvodu je i škoda na cizím majetku, za což nelze považovat neodvedení daně. Jiná škoda v předmětné věci zjištěna nebyla. Ve vztahu k trestnému činu zkrácení daně, poplatku a jiné podobné platby z ničeho nevyplývá úmysl žalobce, popř. ani úmysl tchajwanského vývozce (případně s účastenstvím čínského vývozce) zkrátit clo v České republice. S ohledem na uvedené prekluzivní lhůta marně uplynula ještě před zahájením doměřovacího řízení.

7. Žalovaný měl zajistit překlad celé informace OLAF včetně všech jejích příloh, pokud jimi byl prováděn důkaz v předmětném řízení. Žalovaný do řízení nemůže připojit pouze část zprávy s tím, že zbylá část je nadbytečná pro účely posouzení skutkového stavu. Žalobce předmětnou informaci OLAF na rozdíl od žalovaného nepovažuje za dostatečný a relevantní podklad. Stěžejní skutečnosti jsou uvedeny v tabulkách v příloze zprávy, přičemž jsou neprůkazné a obsahují rozpory. Předběžné informace OLAF opravňují orgány dotčeného státu k zahájení kontroly apod., nicméně pokud nedojde k provedení jiných důkazů, nelze jen na jejich základě rozhodnout. Napadené rozhodnutí není založeno na 100 % jistotě, ale na jistotě „potřebné“. Žalovaný se nadto v napadeném rozhodnutí opírá o důkazy provedené toliko v rámci prověřování úřadu OLAF, jehož zpráva je součástí spisu, avšak tyto důkazy neobsahuje.
8. Nikde ve spise se fakticky neproказuje, že by zboží dovezené žalobcem bylo skutečně původem z Číny (tj. že bylo v Číně vyrobeno). Ve zprávě OLAF jsou tyto úvahy uvedeny pouze jako pravděpodobné. V této zprávě není popis šetření a ani k ní nejsou přiloženy věrohodné listiny vedoucí k závěru, že v kontejnerech se nacházelo jiné než deklarované zboží. S těmito námitkami se žalovaný vůbec nevypořádal.
9. Žalovaný zcela pominul námitky týkající se cen, za něž žalobce zboží nakoupil. Tyto ceny odpovídaly cenám na trhu České republiky, což si žalobce také zjišťoval. Žalobce pořídil zboží za obvyklých a nikoliv dumpingových podmínek. Doměřené antidumpingové clo má rdousící efekt a je projevem přepjatého formalismu.
10. Žalovaný rovněž porušil zásadu předvídatelnosti, když posoudil původ zboží v rozporu s řádně vydaným osvědčením o původu zboží. Žalovaný také rozhodl odlišně oproti předchozí skutkové a právně totožné věci, čímž porušil zásadu legitimního očekávání.
11. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

12. Žalovaný u jednotlivých žalobních bodů odkázal zejména na jejich vypořádání provedené v napadeném rozhodnutí a zdůraznil pouze některé části. Uvedl, že Komise nezasáhla prováděcím nařízením č. 2016/278 i do postupů celních orgánů členských států Evropské unie při jednotlivých doměřovacích řízeních. Tímto nařízením došlo k zastavení antidumpingových řízení ohledně dovozů některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Číny vedených Komisí. Z prováděcího nařízení č. 2016/278 ani nevyplývá nárok na vrácení antidumpingových cel vyměřených podle zrušeného nařízení č. 91/2009.
13. Prodloužená prekluzivní lhůta je na místě, pokud existuje podezření, že z důvodu protiprávního jednání (bez ohledu na osobu a místo skutku) dlužníkovi nemohl být sdělen

celní dluh v zákonné výši a současně je toto protiprávní jednání takové intenzity, že v době, kdy bylo učiněno, mohlo být důvodem pro zahájení trestního řízení dle tuzemských trestních předpisů. Příslušné znaky trestného činu je třeba osvědčit jen v hrubých rysech do té míry, zda by k zahájení trestního řízení vést mohly. Správní orgány naopak nesplňují postup, který musí uplatnit policejní orgán při zahájení trestního stíhání. K této otázce také odkázal na aktuální judikaturu správních soudů.

14. Překlad tabulkového přehledu žalovaný nepovažuje za nutný, jelikož neobsahuje žádné informace na rámec předmětné informace OLAF. Nepřeložením tedy nedošlo k žádnému zásahu do procesních práv žalobce. Informace byla navíc do řízení připojena celá včetně přílohy a žalobce ji měl k dispozici již ode dne 24. 4. 2017. Žalovaný nadto na základě provedeného řízení neměl pochybnosti o původu předmětných spojovacích prostředků. Citace, na které žalobce odkazuje, se v napadeném rozhodnutí ani informaci OLAF nenachází.
15. Žalovaný vypořádal i námitku ohledně výše cen. Celním orgánům nepřisluší zjišťovat základ pro vyměření antidumpingového cla nad rámec prověřování celní hodnoty dle celních předpisů.
16. Dovolávat se porušení zásady předvídatelnosti, když osvědčení bylo účinně popřeno tchajwanskými celními orgány, není na místě. K odkazu na jiné rozhodnutí žalovaného uvedl, že se jednalo o rozhodnutí překonané výkladem provedeným Soudním dvorem Evropské unie, nadto jedním rozhodnutím není založena ustálená praxe.
17. Vzhledem k uvedenému navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

18. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí celního úřadu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
19. Soud se nejprve zaměřil na žalobní bod, který by mohl vést k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž uvedl, že žalovaný zcela pominul jeho námitky týkající se obvyklých (tedy nikoliv dumpingových) pořizovacích cen předmětného zboží. Po prostudování napadeného rozhodnutí soud tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou. Žalovaný na uvedenou odvolací námitku adresně reagoval v bodech 121 a 122 napadeného rozhodnutí, v nichž uvedl, že celní úřady nedisponují pravomocí provádět při stanovení antidumpingových cel jakákoliv další šetření či jejich „objektivizaci“ k cenám obvyklým. Smyslem antidumpingového nařízení (nařízení č. 91/2009) je postihnout dovoz předmětné komodity bez ohledu na deklarovanou cenu zboží.
20. Pokud žalobce neměl v úmyslu namítat prostřednictvím žalobního bodu nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ale brojil proti přijatému (a přezkoumatelnému) závěru žalovaného, tak ani v tomto směru soud nevyhodnotil žalobní bod jako důvodný, jelikož se se závěrem žalovaného ztotožňuje. Antidumpingové clo bylo na předmětné komodity uvaleno prostřednictvím přímo použitelného předpisu Evropské unie (nařízení č. 91/2009), a to na základě provedeného šetření a učiněných zjištění podrobně popsanych v obsáhlé preambuli tohoto nařízení. Celní orgány skutečně nejsou na základě nařízení č.

91/2009 oprávněny zvažovat, zda při splnění vymezených podmínek (původ zboží a jeho tarifní zařazení) clo v konkrétním případě vyměří dle vyhodnocení konkrétní pořizovací ceny, jelikož by tím *de facto* přehodnocovaly vůli unijního zákonodárce.

21. Obdobně soud odmítá závěr žalobce o tom, že doměřené clo má pouze sankční charakter. Tuto úvahu žalobce staví na časové prodlevě od realizace dovozu zboží do doměření cla. Soud má nicméně za to, že charakter doměřeného cla se v důsledku plynutí času nijak nemění. Pro doměření cla je rozhodný okamžik vzniku celního dluhu (resp. hmotněprávní úprava účinná této době, která s daným dovozem antidumpingové clo buď spojuje, nebo nikoliv) a skutečnost, že v této době příslušné clo vyměřeno nebylo. Plynutí času může mít svůj význam při zodpovídání otázky, zda nedošlo k prekluzi práva státu clo doměřit. Naopak nemá žádný vliv na charakter cla doměřeného s odstupem času, jelikož se kvalitativně stále jedná o clo (daň v širším smyslu), které mělo být v době vzniku celního dluhu vyměřeno a vyměřeno nebylo. Lze souhlasit s tím, že antidumpingové clo plní svou vyrovnávací a ochrannou funkci nejlépe, pokud je vyměřeno při dovozu příslušné komodity. Pokud je však doměřeno dodatečně ve vztahu k dovozu, na který toto clo mělo být dle právních předpisů uvaleno, jedná se pouze o uvedení skutečného stavu do souladu s požadavky práva, nikoliv o (kvalitativně odlišné) „trestání“ příslušného daňového dlužníka.
22. Žalobce zmínil nevypořádání odvolacích námitek žalovaným ještě v jednom případě. Šlo o namítanou absenci podkladů vedoucích k závěru, že se v kontejnerech mělo nacházet jiné než deklarované zboží, a podkladů vedoucích k závěru, že zboží je skutečně původem z Číny. Pro úplnost soud dodává, že první část této námítky mu není srozumitelná, jelikož v řízení ani nebylo zapotřebí prokazovat, že by se v předmětných kontejnerech mělo nacházet jiné než deklarované zboží. K doměření cla došlo na základě odlišného původu zboží, který byl zjištěn právě na základě totožnosti zboží dovezeného z Číny do Tchaj-wanu se zbožím dovezeným z Tchaj-wanu do České republiky. Soud žalobci nedal za pravdu ani ve vztahu ke zbývající části námítky, jelikož žalovaný namítanou absenci podkladů v napadeném rozhodnutí rovněž vypořádal (zejména body 111 až 114).
23. Dále se soud zabýval výtkami žalobce namířeným proti podkladům pro rozhodnutí. Za stěžejní podklady v této věci sloužily informace OLAF ze dne 2. 2. 2017 OCM(2017)2249, přiložený seznam spárovaných kontejnerů za jednotlivé členské státy (excelová tabulka) a zpráva z mise OLAF ze dne 15. 6. 2017 OCM(2017)11599.
24. Informace OLAF a zpráva z mise OLAF jsou ve spise včetně jejich ověřeného překladu do českého jazyka. Žalobce uvedl, že měla být přeložena i přiložená excelová tabulka, která je ve spise založena pouze v anglickém znění. K tomu je však nutno dodat, že tato tabulka neobsahuje žádné další údaje, které by šly nad rámec informace OLAF, ke které byla přiložena. Z informace OLAF vyplývá, že OLAF na základě spolupráce s tchajwanským orgánem celního pátrání zjistil, že řada kontejnerů se zbožím z Tchajwanu obsahovala ve skutečnosti zboží původem z Číny. Rovněž z informace vyplývá, že její přílohu tvoří seznam těchto kontejnerů spárovaných ve vztahu k jednotlivým členským státům. Náhledem do tohoto seznamu lze zjistit, že obsahuje tabulkově zapsané údaje o jednotlivých dodávkách zboží (z Číny do Tchaj-wanu spárované s dodávkami z Tchaj-wanu do příslušného členského státu). Přestože jsou jednotlivé sloupce v tabulce označeny anglickým popisem (např. *export declaration number*, *container number*, *buyer*, *seller*, *item*, *weight*, *member state*, *date of export*, *country of origin*), tak ani podle soudu nebylo nezbytné opatřovat překlad této tabulky do českého jazyka, jelikož je v kontextu informace OLAF

srozumitelná. Celní úřad nadto přesně specifikoval, na kterých řádcích tabulky se nachází relevantní údaje, na jejichž základě učinil závěr o odlišném původu zboží (vizte zprávu o kontrole po propuštění zboží ze dne 29. 11. 2017, čj. 15168-58/2017-640000-51).

25. Zpráva z mise OLAF (mise se konala ode dne 9. 12. 2016 do dne 16. 12. 2016) je v souladu s výše uvedenou informací. Z výsledků této zprávy vyplývá, že tchajwanský orgán celního pátrání poskytl informace o překládkách 672 kontejnerů formou excelové tabulky, na jejímž základě je potvrzen čínský původ předmětného zboží. Ze zprávy zároveň vyplývá, že předmětný spojovací materiál neprošel ve svobodných pásmech žádným zušlechťením nebo výrobními operacemi a zároveň je uvedeno, že v některých případech bylo nezákonně požádáno o osvědčení o tchajwanském původu zboží.
26. Ve spise není obsažen přímý důkaz o tom, že zboží bylo v Číně skutečně vyrobeno. Důkazy směřují pouze k tomu, že zboží deklarovaného tchajwanského původu bylo ve skutečnosti dováženo z Číny (přes Tchaj-wan). Soud nicméně tato zjištění považuje za dostatečná k tomu, aby byl konstatován původ zboží v Číně. Ač lze spekulovat nad všemožnými skutkovými variantami, tak pouze tento závěr se soudu jeví jako rozumně odpovídající daným zjištěním. Nadto žádná jiná skutková varianta nebyla v řízení prokázána (resp. ani nebyla prokazována). Dle soudu jsou tedy zjištění o původu zboží v napadeném rozhodnutí založena na praktické jistotě vyplývající z opatřených podkladů, nikoliv na „potřebné“ míře pravděpodobnosti, jak tvrdí žalobce.
27. Pokud žalobce poukazuje na absenci konkrétních důkazních prostředků, na jejichž základě byla excelová tabulka sestavena, soud mu rovněž nepřisvědčil. Z hlediska významu instituce OLAF a jí vyprodukovaných dokumentů lze odkázat na část odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný rekapituloval úkoly OLAF dle příslušných předpisů Evropské unie (body 93 – 96), jelikož se s ním soud plně ztotožňuje. Dále lze poukázat na závěr vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, čj. 1 Afs 44/2011-85, *zpráva o misi Evropského úřadu pro boj proti podvodům, byť se jedná o zprávu průběžnou či předběžnou, je dostatečným důkazem pro dodatečné doměření a zaiúčtování dovozního (resp. antidumpingového) cla, obsahuje-li jasné, určité a konkrétní informace popírající dovozcem deklarovaný preferenční původ konkrétního dováženého zboží*. Soud se plně ztotožňuje s tím, že podklady pro rozhodnutí vznikly na základě šetření OLAF prováděného za součinnosti s příslušným tchajwanským orgánem celního pátrání, z čehož samotného vyplývá určitá důkazní síla uvedených podkladů. Tyto podklady přitom obsahují dostatečné a konkrétní informace, které vedou k jasné identifikaci jednotlivých zásilek zboží, které bylo propuštěno do volného oběhu na základě celních prohlášení MRN 13CZ640000187E3BS2 ze dne 25. 3. 2013, MRN 13CZ6400001H022566 ze dne 16. 4. 2013, MRN 13CZ6400001D05HSP2 ze dne 18. 6. 2013, MRN 13CZ6400001HH2X9B1 ze dne 3. 7. 2013, MRN 13CZ64000019GWQ1T8 ze dne 23. 12. 2013 a MRN 14CZ6400001K2LR2S5 ze dne 19. 3. 2014, a umožňují jejich spárování s transfery čínského zboží do Tchaj-wanu. Detailní popis spárování jednotlivých dovozů obsahují příslušné pasáže zprávy o kontrole po propuštění zboží (str. 10, 14, 16-17, 19-21, 23) ve spojení s odůvodněním napadeného rozhodnutí (body 104 až 109).
28. Námitka žalobce o neprůkaznosti a rozpornosti údajů uvedených v tabulce byla vyslovena ve zcela obecné rovině bez konkrétních souvislostí, přičemž soud se s ní v této rovině (vzhledem k výše uvedenému) neztotožnil.

29. Z hlediska namítané nesprávné aplikace nařízení č. 91/2009 lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, čj. 9 Afs 24/2017-45, v němž byl tento žalobní bod s odkazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 10. 2017 ve věci C-207/17 *Rotho Blaas* částečně vypořádán. Pro nynější věc je podstatné, že předmětné nařízení bylo zrušeno až s účinností ode dne 28. 2. 2016, tedy *ex nunc*. Celní dluhy žalobce však vznikly před tímto datem, tudíž se na ně časová působnost předmětného nařízení vztahuje. Podpůrně lze odkázat i na doplňující argumentaci žalovaného, který poukazuje například na to, že opačný přístup by mohl vést k diskriminaci jednotlivých subjektů.
30. Ve vztahu k žalobcem zastávanému výkladu čl. 1 prováděcího nařízení č. 2016/278 postačí odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, čj. 2 Afs 377/2019-31, v němž byl tento výklad jednoznačně odmítnut (zejména bod 13). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že z ničeho nevyplývá, že by Komise zamýšlela prostřednictvím uvedeného ustanovení zastavit veškerá celní řízení vedená orgány celních správ jednotlivých členských států ve věcech celních povinností subjektů, které během účinnosti nařízení č. 91/2009 uskutečnily dovoz antidumpingovým clem dotčené komodity. Soud se s tímto názorem ztotožňuje. Jelikož předmětné ustanovení nenabízí různé (rovnocenné) výkladové varianty (jak tvrdí žalobce), nelze uvažovat o aplikaci zásady *in dubio pro mitius*.
31. Další žalobní bod se týká nesprávného posouzení délky prekluzivní lhůty. Celní úřad aplikoval čl. 221 odst. 4 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, v rozhodném znění (dále jen „celní kodex“), ve spojení s § 265 celního zákona. Dle čl. 221 odst. 4 celního kodexu platí, že *vznikne-li celní dluh v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný, může být výše dluhu sdělena dlužníkovi za podmínek stanovených platnými předpisy i po uplynutí tříleté lhůty zmíněné v odstavci 3*. Dle ustanovení § 265 celního zákona platí, že *vznikl-li celní dluh, jehož výše může být sdělena dlužníkovi i po uplynutí lhůty stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie, v důsledku činu, který v době, kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, lze tento celní dluh vyměřit dlužníkovi do 10 let ode dne vzniku celního dluhu*.
32. Při vypořádání tohoto žalobního bodu je vhodné odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2019, čj. 4 Afs 152/2019-68, ve kterém soud rekapituloval závěry rozsudků Soudního dvora Evropské unie (na totožné rozsudky odkazoval žalobce) a vyvodil z nich požadavek na *uvedení přezkoumatelné úvahy správního orgánu, ze které vyplývá, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný*. *Nevyžaduje se shledání dlužníka, popřípadě jiné osoby, vinným ze spáchání trestného činu, ani zahájení trestního řízení*. V tomto citovaném řízení bylo prolomení prekluzivní lhůty navíc řešeno za obdobných skutkových okolností, jelikož šlo o odkup zboží od (deklarovaného) indického dodavatele, ačkoliv pocházelo ve skutečnosti z Číny.
33. V nynějším případě žalovaný uvedl přezkoumatelnou úvahu (body 70 až 75), kterou soud považuje za správnou. Ve věci bylo zjištěno zastření skutečného původu zboží, jelikož žalobce uvedl v jednotném správním dokladu objektivně nesprávný kód „TW“, v důsledku čehož bylo možné obejít antidumpingové clo. Objektivní nesprávnost deklarovaného původu zboží byla v řízení stanovena najisto na základě opatřených podkladů. Žalovaný tedy jednak uvažoval nad (potenciálně) možnou existencí podvodu ve smyslu § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v rozhodném znění (dále jen „trestní zákoník“), popřípadě nad zkrácením daně, poplatku a podobné povinné platby ve smyslu

ustanovení § 240 trestního zákoníku. Dle judikatury není nutné se z hlediska uplatnění § 265 celního zákona zabývat detailně subjektivní stránkou daných trestných činů (zavinění), ani není třeba vymezit přesně konkrétní subjekt (pachatele), jak se domnívá žalobce. Správní orgány nemusí svou úvahu vykreslit v takových detailech, jako by k tomu byly povinny orgány činné v trestním řízení při konstatování trestní odpovědnosti. V rovině § 265 celního zákona musí existovat pouze zdůvodnitelná obava o potenciálně možném naplnění skutkové podstaty některého z činů trestných dle českého trestního zákoníku. Podmínky prolomení tříleté prekluzivní lhůty byly v daném případě naplněny.

34. Soud nadto nesouhlasí s názorem žalobce, že by za škodu na cizím majetku nebylo možné v obecné rovině považovat dotčení majetkové sféry České republiky v důsledku podvodného vyhnutí se odvodu platby, ke které byl daný subjekt povinen. Ostatně žalobce tento závěr nijak nezdůvodnil.
35. Poslední žalobní bod spočívá v tvrzeném porušení zásady legitimního očekávání. Žalobce se jednak odvolává na osvědčení o původu zboží a jednak na dřívější rozhodnutí žalovaného (ze dne 6. 8. 2015, čj. 31112-4/2015-900000-304.4), v němž se vypořádal odlišně s otázkou aplikace ustanovení § 265 celního zákona.
36. Ve vztahu k osvědčení o původu zboží je pro soud podstatné zjištění OLAF uvedené ve zprávě o misi OLAF spočívající v tom, že některé hospodářské subjekty nezákonně požádali o osvědčení tchajwanského původu zboží, a to, že ve světle podkladů obsažených ve spise (zjištění OLAF) byl prokázán skutečný původ zboží z Číny. Tímto byla skutečnost „osvědčená“ osvědčením o původu zboží vyvrácena. Existence osvědčení může mít význam například při hodnocení subjektivní dobré víry žalobce, nicméně v nynějším řízení ho nijak nezbavuje povinnosti nést následky související s doměřením cla na základě odkrytí odlišného původu zboží.
37. Dřívější rozhodnutí žalovaného, ve kterém byla otázka aplikace ustanovení § 265 celního zákona vypořádána odlišně, nezakládá vzhledem k ojedinělosti ustálenou správní praxi, z níž by mělo plynout legitimní očekávání žalobce. Mimo ojedinělost příkladu uváděného žalobcem je tento názor v rozporu s judikaturou správních soudů a Soudního dvora Evropské unie, na což žalovaný správně poukázal. Ani tento žalobní bod tedy soud neshledal důvodným.

V. Závěr a náklady řízení

38. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
39. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto dle úspěchu ve věci (srov. § 60 odst. 1 soudního řádu správního). Žalobce neměl v řízení o žalobě úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, ale vzhledem k tomu, že mu nevznikly náklady přesahující jeho běžnou administrativní činnost, nebyla mu náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. listopadu 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu